

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

03 | leto 33 | junij 2019 |

Z veseljem darujem – življenja rešujem!
Krištofova nedelja
21. julij 2019

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

z imenovanjem na mesto narodnega voditelja Misijonskega središča Slovenije, sem pred dobrimi tremi leti sprejel tudi odgovornost za povezanost in informiranost vseh, ki se aktivno vključujemo v misijonsko delovanje. Za vsebino Misijonskih obzorij je zadnjih šest let skrbel g. Jože Planinšek, ki pa je pred kratkim odstopil od urednikovanja. Spoštujem njegovo odločitev in jo sprejemam. Za njegovo požrtvovalno delo in skrb se mu v imenu vseh, ki prebiramo Misijonska obzorja ali smo vključeni v nastajanje le teh, iskreno zahvaljujem. Z ustvarjalci Misijonskih obzorij se bomo tudi v prihodnje trudili podajati prizadevanja naših misijonarjev v misijonih in vseh v Sloveniji, ki z molitvijo in konkretnimi darovi podpiramo delo naših misijonarjev. V mesecu juliju, ob praznovanju Krištofove nedelje, pa smo z misijonarji še posebej povezani, saj z vašimi darovi omogočate nakup prevoznih sredstev, ki jih uporabljajo, da pridejo do najbolj oddaljenih ljudi. Seveda nam o tem pripovedujejo najboljše naši misijonarji. Vsako srečanje z njimi me vedno bolj utrjuje v prepričanju, da bi bilo njihovo delo brez prevoznih sredstev močno okrnjeno. Osnovno vodilo akcije MIVA je

omogočiti misijonarjem oznanjati Jezusa Kristusa, to pa seveda sledi pomagati njim in ljudem med katerimi delujejo, da s prevoznimi sredstvi omogočimo najnujnejšo povezanost z večjimi kraji. Največkrat zaradi nujne zdravniške oskrbe, ki reši življenje. Janez Krmelj ima kar nekaj primerov letno, ko mora nosečnico tik pred porodom, zaradi zapletov, odpeljati v Vangaindrano ali celo Farafangano, kjer lahko uredijo porod s carskim rezom. Potrebujejo štiri do šest ur vožnje, saj so ceste res slabe. To je le eden od mnogih primerov, ki jih lahko slišimo od misijonarjev. Seveda pa so prevozna sredstva zelo pomembna, da misijonarji ohranijo osnovno povezanost s svojim škofom in med seboj. Saj bi oznanjevanje brez te povezanosti s pastirjem Cerkve hitro izzzvenelo. Nema lokrat se zgodi, da misijonar sam potrebuje pomoč in samo hitro ukrepanje ter prevoz jim lahko rešita življenje, kar je bil tudi povod za samo akcijo MIVA, ki je postala stalnica in jo pri nas izvajamo nepretrgoma že 32 let. Res mnogo neverjetnih zgodb se je že zgodilo, o katerih nam vedno znova, tudi s pomočjo Misijonskih obzorij, pišejo naši misijonarji in misijonarki. Tudi letos vam predstavljamo, kako smo z vašimi

darovi pomagali misijonarjem pri nakupu prevoznih sredstev. Letos obhajamo izredno misijonsko leto, ki poteka na pobudo papeža Frančiška z geslom »Krščeni in poslani«. V okviru le tega bo tudi v Sloveniji potekalo nekaj dogodkov, o njih pa več na zadnji strani. Eden od bistvenih namenov papeževe pobude je, da bi se vsi krščeni zavedali, da je misijonska dimenzija vsakega izmed nas nekaj bistvenega in izhaja iz samega razodevanja svete Trojice. Zato naj bi svoja najbolj preprosta dela, kot tudi življenjske odločitve in poslanstva vršili v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Tudi o tem bomo v prihodnjih izdajah še pisali. Vljudno vas vabim, da se, kolikor je le v vaši moči, udeležite vsaj enega od predvidenih dogodkov in s tem okrepite svojo pripravljenost sprejeti poslanstvo kristjana, ki se uresniči v vsakdanjem življenju. Evangelist Janez nas mnogokrat na različne načine spodbuja, da vse izhaja od Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha (prim. Jn 16, 12-15). Z zakramentom SVETEGA KRSTA smo bistveno povezani s SVETO TROJICO iz katere vse izhaja in smo poslani v svet.

Matjaž Križnar
Narodni voditelj Misijonskega središča Slovenije

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJONSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Jože Planinšek, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4850 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2019: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: iz reke so v sodih pripeljali vodo, da so
lahko zalili betonsko ploščo za novo šolo, Manambondro,
Madagaskar

»Uboge imate namreč vedno med seboj, ...« (Jn 12,8)

PIŠE MATIJA NARED

Posebna skrb za reveže ni bila v katoliški Cerkvi nikoli zanemarjena in izhaja iz bogate svetopisemske zgodovine tudi kot doktrina, še posebej s Kristusovim nastopom, Kristus je prišel k ubogim, izgubljenim in zavrženim. S tem pa je skrb za najbolj ranljive, zapostavljene in obubožane tudi ena temeljnih smernic kristjanov.

Ta vidik je tudi uradno pripoznan v Cerkvi, pa naj se izraža dejavno, z delovanjem doma in po svetu, tudi na misijonskih področjih, kjer je še posebej izraziti, ali pa na doktrinalnem področju znotraj sistema družbenega nauka Cerkve. Kristjani z ljubeznijo do ubogih pričujejo za človekovo dostojanstvo, ki ga ni mogoče uničiti, čeprav se to dostojanstvo koplje v revščini, preziru, zavrženosti ali nemoči. Apostol pravi: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas? Če pa kdo Božji tempelj uničuje, bo Bog uničil njega. Božji tempelj je namreč svet, in to ste vi« (1 kor 3 16-17). Človekovo dostojanstvo ne sme biti nikoli potlačeno. Lahko je njegova lastnina, nikoli pa dostojanstvo. Janez Pavel II. v okrožnici *Sollicitudo rei socialis* skupaj (moram reči) s Svetim Duhom poudarja: »V stiski ni mogoče dajati prednosti odvečnemu okrasju cerkva in dragocenim bogoslužnim predmetom; pač pa bi kdaj mogla nastopiti dolžnost, da Cerkev proda te dobrine, da bi mogla dati kruha, pijače, obleke in hišo tistim, ki tega nimajo.« V okrožnici »Ob stoletnici« (1991, 57) je med drugim rečeno: »Cerkev se danes bolj kakor kadarkoli prej zaveda, da mora njeno socialno oznanilo najti verodostojnost bolj v pričevanju del kakor v notranji pravilnosti in logiki.«

Odgovorni v francoski župniji Église Sainte-Thérèse d'Angers so objavili zapis, v katerem prikazujejo karitativno dejavnost katoliške

Cerkve v svetovnem merilu v številkah. Dejstvo je namreč, da je katoliška Cerkev, česar veliko ljudi morda ne ve ali pa zviška in s prezirom gledajo na to, pravzaprav poleg tega, da je mogočna duhovna sila, tudi največja karitativna institucija na svetu.

V nadaljevanju povzemamo nekaj podrobnosti iz omenjenega zapisa: Eno izmed pomembnih del je izobraževanje, šolstvo, čeprav to neposredno ne spada v samo karitativno dejavnost, pa vendar vemo, kako pomembni dobrini sta znanje in izobrazba. Poglejmo samo Afriko: če bi katoliška Cerkev »odšla« iz Afrike, bi se zaprl 60 % šol.

Ko je v Združenih državah Amerike izbruhnila epidemija aidsa, oblasti niso dobro vedele, kaj naj storijo z bolniki, kako naj jih oskrbujejo ... Nekateri redovi katoliških sester so se ponudili, da bodo skrbeli za bolne. Nihče drug ni hotel prevzeti te odgovornosti. V Braziliji so vse do leta 1950, ko so uvedli javno zdravstveno oskrbo, skrbele za zdravje ljudi, ki niso imeli sredstev za plačilo bolnišnic ali zdravnikov, katoliške dobrodelne organizacije.

Danes je stanje delovanja katoliške Cerkve približno tako:

Azija: 1.076 bolnišnic, 3.400 zdravstvenih centrov, 330 centrov za gobavce (izolirana zdravstvena oskrba, nega), 1.685 sprejemnih centrov, 3.900 sirotišnic, 2.960 otroških vrtcev.

Afrika: 964 bolnišnic, 5.000 zdravstvenih centrov, 260 centrov za gobavce, 650 sprejemnih centrov, 800 sirotišnic, 2.000 otroških vrtcev.
Amerika: 1.900 bolnišnic, 5.400 zdravstvenih centrov, 50 centrov za gobavce, 3.700 sprejemnih centrov, 2.500 sirotišnic, 4.200 otroških vrtcev.

Oceanija: 170 bolnišnic, 180 zdravstvenih centrov, 1 center za gobavce, 360 sprejemnih centrov, 60 sirotišnic, 90 otroških vrtcev.

Evropa: 1.230 bolnišnic, 2.450 zdravstvenih centrov, 7.970 sprejemnih centrov, 2.370 otroških vrtcev.

Ne glede na vse je treba priznati, da se katoliška Cerkev, za katero večkrat slišimo, da je sama sebi namen, da ne dela ničesar, udejanja ravno v pomoči drugim, ranljivim, potrebnim ... Zakaj je kljub vsem zgoraj navedenim dejstvom tako podcenjena? Zakaj jo tako omalovažujejo? Ste si mislili, da so številke tako visoke?

Ja, tudi te številke razkrivajo pogumno in vztrajno delo kristjanov po vsem svetu. In ne glede na vse smo tudi zaradi tega lahko ponosni. Ponosni pa smo lahko tudi na vse tiste Slovenke in Slovence, ki so se sami dali na razpolago in odšli v službo najpotrebnejšim, in tudi na tiste, ki tem pomagajo s svojimi darovi, molitvijo in spodbudami. Tudi število teh je veliko.

Temeljno za pojmovanje ljubezni v krščanstvu so dobra dela. Konkretnije: izpolnjevanje postave ljubezni: »Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.« (1Jn 3,18)

Mnogi vas ... nas potrebujejo

V mesecu marcu se je kolektivu Misijonskega središča Slovenije pridružil novi sodelavec, Luka Biščak iz Postojne. Po izobrazbi je univ. dipl. ing. gozdarstva in univ. dipl. teolog. Je velik ljubitelj narave in športnik, predvsem smučar in plezalec. Plezanje in gore predstavljajo njegovo največjo ljubezen, saj se s plezanjem neprekinjeno ukvarja že več kot 20 let. V sklopu plezanja je vstopil tudi v svet jamarstva in širši javnosti je verjetno bolj poznan kot soodkritelj novih delov Škocjanskih jam, katerim smo bili priča v začetku letošnjega leta. Z novo službo je vstopil še v svet misijonov, na področje, za katero se zdi, da zelo pritiče njegovi izobrazbi in raziskovalnemu duhu.

S sprejemom službe v Misijonskem središču si se znašel sredi misijonskega dela, je to zate nekaj čisto novega ali si se srečeval z misijoni že prej?

Ne glede na to, da sem službo tajnika Misijonskega središča Slovenije nastopil šele pred kratkim, mi misijoni kot taki ne predstavljajo popolno novost, saj sem se z njimi srečal že tekom študija na Teološki fakulteti. Prav tako sem kot apostolant misijonske družbe lazaristov eno leto bival v njihovi skupnosti v Ljubljani. Tam sem imel kar nekaj stikov z misijonarji, ki so v Slovenijo prišli na oddih. Poleg tega sem v diplomski nalogi z naslovom »Prihodnost krščanstva« veliki del pozornosti namenil ravno misijonom. In lahko rečem, da je prihodnost krščanstva le misijonska – takšna, h kakršni nas želi sedaj papež Frančišek ponovno usmeriti.

Si mlad katoličan, laik s svojim osebnim življenjem in svojo osebno vero. Kaj ti sredi obojega pomeni misijonska razsežnost naše vere, kakor seveda tudi Cerkev?

Misijonska razsežnost naše vere mi v prvi vrsti pomeni prihodnost. Jezus je ob vnebovohodu rekel učencem: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu« (Mr 16,15). Misijonstvo in Cerkev sta potemtakem eno in isto, saj je misijonstvo njeno bistvo. V kolikor se ne oznanja evangelija,

se ne upošteva Jezusovega poziva.

Kot »poslani« smo namreč vedno v gibanju. V kolikor se ne giblješ, pa hitro zarjaviš.

Misijonstvo oz. poslanstvo pa je širok pojem. Še vedno je razumljeno kot neka eksotična in kot taka postranska dejavnost v življenju Cerkve, s katero se ukvarjajo za to namenjene družbe v Cerkvi in ljudje z močnim pustolovskim duhom.

A misijonarji – v širšem pomenu besede – smo prav vsi krščeni.

To, da smo »poslani« ne pomeni nič drugega, kot to, da oznanjamo evangelij Jezusa Kristusa. Ni potrebno, da gremo v Afriko oz. v tretji svet, samo malo se moramo ozreti in vidimo, da je dela več kot preveč. Lahko smo misijonarji že tu, doma.

Kot laik prihajaš iz laičkih krogov Cerkve, ne iz njene strukture, kjer pa se srečuješ z življenjem izven Cerkve, preprosto z ljudmi, ki so pozitivno ali pa tudi negativno, oziroma indiferentno naravnani do nje. Koliko je v našem okolju živa skrb za tretji svet, misijone in kakšen se ti zdi odnos našega okolja na splošno, ne le krščanskega, do tako imenovanih misijonskih dežel?

Na splošno se mi zdi odnos našega širšega okolja do misijonarjev in misijonov zelo pozitiven. Mislim, da misijonarstvo pri nas uživa visok ugled. Je pa, kot sem že ravnokar omenil, misijonstvo še vedno razumljeno kot eksotika in to ne samo v širšem

okolju, ampak tudi znotraj Cerkve same. Skrb za tretji svet današnje družbe pa se lepo odraža v množičnih migracijah, katerim smo vsi priča. Vsi se strinjamo, da je potrebno težave rešiti v izvornih deželah, da do migracij sploh ne bi prihajalo. A izgleda, da širša javnost glede tega nima besede in se odločitve sprejemajo na »višjem« nivoju.

Kaj ti pomeni služba, sicer laičkega teologa, v neki Cerkveni strukturi, oziroma sedaj v Misijonskem središču?

Misijonstvo mi predstavlja neko gibanje, dejavnost, aktivnost. Nekaj, kar živi, poživlja in ohranja mladostno energijo in zanos. Cerkev, kot je povedal že sv. papež Janez Pavel II., je: »Ecclesia semper reformanda«, oz. »vedno prenavljajoča se Cerkev«. In misijonarska dejavnost, razumljena v tem duhu, je tista, ki omogoča rast in obstoj Cerkve.

Vsi krščeni imamo dolžnost biti aktivni kristjani in to vsak na svojem področju. Ne samo tisti, ki so se odločili za posvečeno življenje. Vsi skupaj tvorimo eno božje ljudstvo – Cerkev. Sam, kot teolog, sem mogoče primeren za službo v cerkvenem okolju.

S tem sem nekako »potisnjen« v ožje življenje Cerkve. Kljub vsemu pa sem, tako kot velika večina vernih kristjanov, še vedno laik. In laiki živimo v okolju, v kakršnem pač živimo. In v tem okolju smo kristjani poklicani, da smo misijonarji, oz. oznanjevalci evangelija. Mi smo direktni prinašalci evangelija v svet. Šele preko nas bodo ljudje, ki niso v stiku s Cerkvijo, »slišali« za Jezusa Kristusa. Najbolje pa bomo to storili s svojim zgledom, s svojim življenjem. Res je, da je odnos Bog – svet v današnjem sekulariziranem svetu posebno na preizkušnji. A razloga, da bi se česar koli bali ali sramovali, nimamo. Kot krščeni smo poslani in imamo dolžnost, da oznanjamo Jezusa

Kristusa. In to Njega, v katerem imamo večno življenje. Jezusove besede: »Kdor se sramuje mene ali mojih besed, se ga bo sramoval Sin človekov, ko bo prišel v svojem veličastvu in veličastvu Očeta in svojih angelov« (Lk 9,26), moramo imeti vedno pred očmi.

Česa si pri svojem delu še posebej želiš, da bi lahko uresničil tisto, zaradi česar si se ne nazadnje tudi odločil za to delo?

Misijone se še vedno razume kot neke vrste evangelizacijo in pomoč deželam v razvoju. To misijonarji – ne samo slovenski – počnejo več kot uspešno, saj krščanstvo širom po svetu izjemno raste – tudi v povezavi z izjemnim demografskim trendom tretjega sveta. Zaton krščanstva, kot ga danes mnogi napovedujejo, je čista fikcija oz. zgolj želja nekaterih. Res pa je, da krščanstvo v Evropi in zahodnem svetu kaže znake očitnega upadanja, kakor je tudi res, da živimo v prelomnem obdobju krščanstva, saj se glavnina krščanskega sveta počasi premika iz razvitega severa na manj razviti jug oz. dežele tretjega sveta.

Tudi večje konflikte z islamom se napoveduje.

Sam osebno si v bistvu želim to, kar želi sam papež Frančišek – obuditev misijonarskega duha v vseh vernih. Da bi misijonarski duh postal osrednja točka življenja vseh krščenih – že tu pri nas v Sloveniji in Evropi. Če bomo imeli tega duha in poguma, potem se za prihodnost krščanstva Evrope nimamo kaj bati.

Kakšen je tvoj pogled na misijonarja danes; je to humanitarni delavec in so misijoni predvsem pomoč ali tudi, oziroma predvsem oznanjevalec?

Delo misijonarjev je zelo raznovrstno, kakor je tudi oznanjevanje evangelija širok pojem. Ključno pa je, da se oznanja (B)božja Beseda. (B)božja Beseda pa je učinkovita in ostane ter pusti v nas neizbrisani pečat. Nikakor to ne pomeni samo golo oznanjevanje, ampak tudi zelo konkretno delo. Naši misijonarji so gradbinci, zdravniki oz. zdravstveni delavci, osveščevalci, lahko tudi humanitarni delavci, skrbijo za najbolj uboge širom po svetu, itd.

A vse kar delajo, delajo v duhu Ljubezni. S svojim zavzetim delovanjem in oznanjanjem evangelija prinašajo ljudem Kristusa – Boga. V kolikor tega duha ne bi imeli, bi bili kakor uslužbenci številnih takozvanih dobrodelnih in drugih organizacij, ki skrbijo za golo logistično distribucijo dobrin. Zgolj golo oskrbovanje ljudi z gmotnimi dobrinami oz. razvojno svetovanje ljudem za npr. boljši in kvalitetnejši pridelek, pa ne zadostuje.

Ljudje hlepimo po stiku, po (B)bližnjem. Zato misijonarji v prvi vrsti podarjajo sebe samega. Naj samo za primer vzamemo obisk bolnih, ostarelih in osamljenih. Kaj jim pomaga, če jim prinesemo okusno pecivo, ne namenimo pa jim tople besede in sočutnega pogleda. S tem, ko damo del samega sebe bližnjemu, v bistvu podarimo drugemu Boga samega. Takrat Jezus deluje preko nas. Kristjani in misijonarji smo tako v prvi vrsti tisti, ki ljudem prinašamo Kristusa.

Kaj bi ob nastopu službe in ob srečanju s takšnim misijonskim delom še posebej poudaril?

Ključne se mi zdijo besede papeža Frančiška, ki pravi, da nismo mi protagonisti misijonov, niti niso to raznorazne papeške misijonske družbe, ampak je to Sv. Duh. Naše sodelovanje s Sv. Duhom, ki neločljivo deluje v povezavi s sveto Cerkvijo, katere glava je Kristus, je ključnega pomena. Z razpoložljivostjo srca moramo dopustiti, da Sv. Duh preko nas ustvarja na novo. K temu nas je ob začetku svojega pontifikata pozval že sveti papež Janez Pavel II. z besedami: »Ne bojte se odpreti vrat Kristusu«. Razlog za strah pred »neznanim« torej ni utemeljen, saj je »novost« bistvo božje stvariteljske moči. V knjigi Razodetja namreč piše: »... Glej, vse delam novo ...« (Raz 21, 5). Zaključil pa bi z besedami papeža Frančiška, ki v svojem sporočilu mlade spodbuja: »Nikar ne mislite, da nimate ničesar dati ali da vas nihče ne potrebuje! Veliko ljudi vas potrebuje!«

Kaj bi danes ... storil sv. Pavel, »apostol narodov«?

LETA 1982 PIŠE FRANC SODJA CM

Veliko se je že o tem pisalo v 20. stoletju. Vsa ugibanja imajo prosto pot. V glavnem je dan poudarek na eno: bil bi sodoben, uporabljal bi za oznanjevanje evangelija vsa moderna sredstva.

Ne bi pešal, uporabljal bi vsaj motor, če ne avto. Na velike razdalje se ne bi vozil z ladjo, ki jih je takrat dobro

preizkusil, ko je »bil v nevarnostih na morju« in se je »trikrat ladja razbila«. Uporabljal bi svoje letalo, da bi bil bolj nevezan.

Organiziral bi radijsko in televizijsko postajo, razpredel mrežo po vsem svetu. Imel bi ogromno ti-skarno, kjer bi izhajali listi v milijonskih nakladah in v neštetih jezikih.

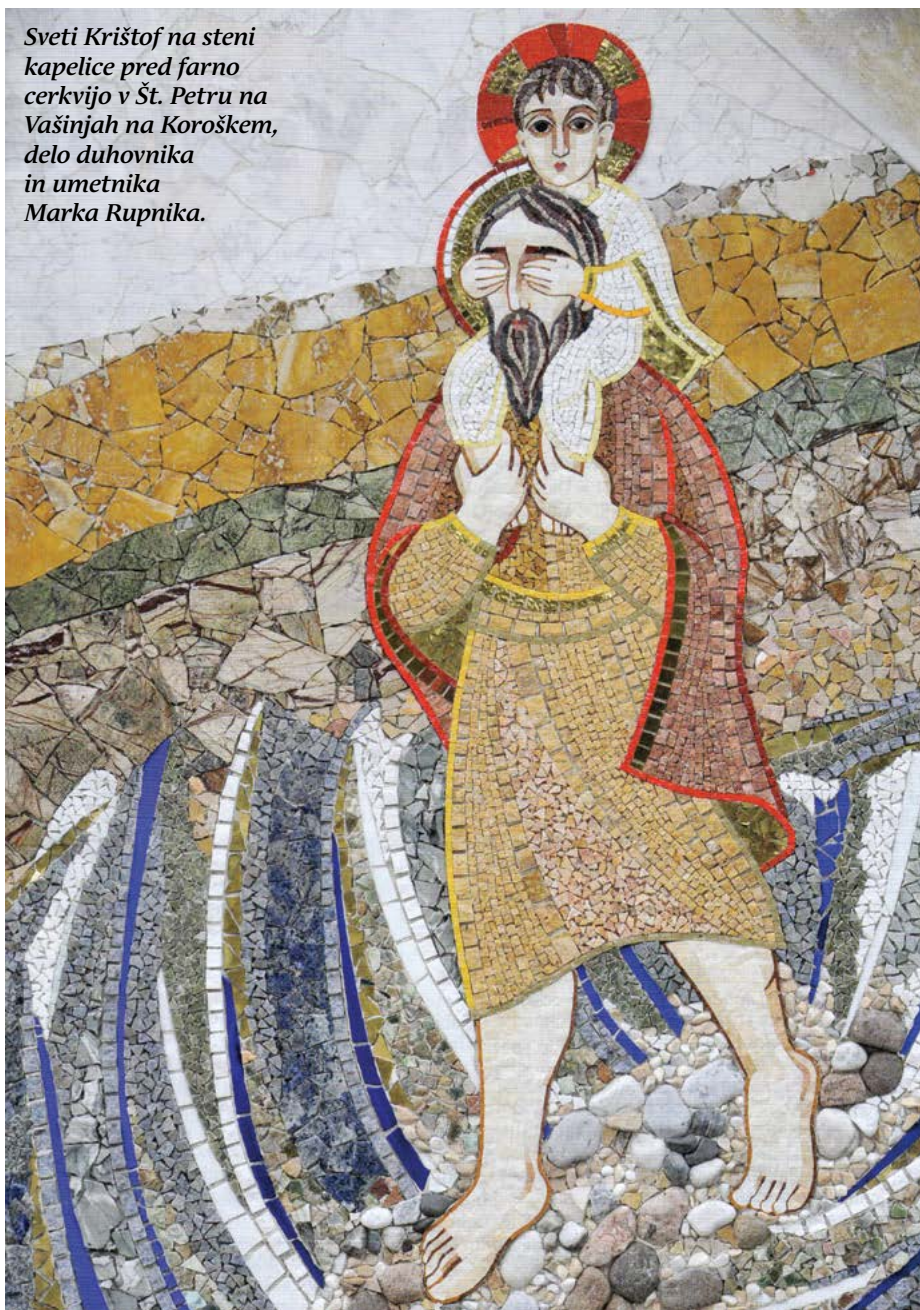
»Vdiral« bi v nedostopni svet in se spet podajal v nevarnosti. »Osvajal« bi pokrajine, kamor še ni stopila misijonarjeva noga. Njegov univerzalizem bi dobil sodobne oblike. Prehiteval bi čas in začrtal pota za 21. stoletje. Domišljija ima lahko prosto pot. Taka ugibanja so nazadnje vsaj zanimiva. A vendarle so ugibanja. Zanesljivo pa je eno. Kot takrat bi Pavel živel samo za Kristusa. Kot takrat bi danes govoril: Vse imam za smeti razen spoznanja Jezusa Kristusa. Moja misel je Jezus Kristus. Ne živim več jaz, v meni živi Kristus. Le to je zanesljivo, če bi danes bil Pavel še Pavel.

In tudi danes je to bistveno. Čeprav imamo MIVO, ki skrbi celo za letala, čeprav se mnogi misijonarji vozijo s svojimi letali in avtomobili, čeprav organizirajo verske oddaje po radiu in televiziji, še danes morajo mnogi – tudi naši slovenski misijonarji – pešati od vasi do vasi, skozi neprehodne gozdove ali pušče, morajo svoje misijonsko delo opravljati »v potu svojega obraza in z delom svojih rok«.

Ni bistvena razlika, ali se kdo vozi v letalu ali v avtu ali hodi peš. Eno je za misijonsko delo bistveno: Pavlovo ljubezen do Kristusa, ki ga je treba razglasiti vsem narodom »do konca sveta«.

In tu je srčika misijonskega dela. In če bi imeli misijonarji danes vsega na razpolago, kaj bi koristilo? Do src prodre le Pavlovo ljubezen do Kristusa in duš.

Sveti Krištof na steni kapelice pred farno cerkvijo v Št. Petru na Vašinjah na Koroškem, delo duhovnika in umetnika Marka Rupnika.

»Dobro prikrivani tabu«

DRAGO KARL OCVRK

Suženstvo in trgovina z ljudmi segata v temine časa in sta se vse do danes ohranila na različnih koncih sveta. Vodilne evropske sile, tudi same vpletene v trgovino z afriškimi sužnji, so to trgovino ukinile na Dunajskem kongresu 8. februarja 1815, ker »se upira načelu človečnosti in splošne morale«.

Francija obhaja 10. maja spominski dan na ukinitve suženjstva na svojih tleh, znamenita cambriška univerza je pred dnevi napovedala projekt, v katerem bo preiskovala, v kolikšni meri je sama to trgovino spodbujala in kakšno korist je imela od nje. Pred njo so to storili že v Glasgowu. Na splošno je na Zahodu že dolgo v modi kesanje, ki prehaja v samozaničevanje. Tega so v času hladne vojne spodbujali levi intelektualci, ki so prisegali na marksizem in komunizem, po padcu berlinskega zidu pa so se prelevili v borce proti »belskemu supremacizmu«. Po ideologiji teh borcev naj bi se belci zaradi svoje kulture in civilizacije imeli za večvredne in so zato vredni zgolj prezira. Če so bili za tozadevno avantgardo vsi, ki niso bili proletarci, reakcionarji, so sedaj reakcionarji vsi, ki ne sovražijo belcev in kristjanov. Takšno početje je oxfordski zgodovinar Allan Chapman (da omenimo samo enega) imenoval »obredno bičanje samega sebe«. To ne pomeni, da se zgodovinar ne bi strinjal z obsodbo suženjstva in trgovine s sužnji. Nasprotno, pove le, da se zavrženosti tega početja zavedajo le pripadniki zahodne civilizacije, ki se vrednostno oplaja pri zahodnem krščanstvu in obžalujejo početje prednikov. Toda pretiran občutek krivde in vedno nove zahteve po kesanju utegnejo – ker ne živimo v idealnem svetu – ljudi hromiti in spravljati v obup, češ, tako ali tako niso ničesar drugega kakor škodljivci. Takšno patološko stanje ima v mislih zgodovinar

in drugi, ki opozarjajo, da je za mnoge zunaj zahodne civilizacije suženstvo ne le sprejemljivo, marveč tudi (ali dobrodošla ali kruta) resničnost.

Islamska država in suženstvo

Da je temu tako, je silovito in brez kakršnih koli omejitev pokazala Islamska država. Za njene privržence je suženstvo Alahova ustanova in oni, kot edini pravi Alahovi sužnji, tj. muslimani, imajo pravico, da si podredijo in zaslužijo vse, ki se jim nočejo pridružiti. Resnici na ljubo, pa suženstvo ni samoumevno le v tej džihadistični različici islama, marveč je precej razširjeno v islamskem svetu. Prevajalec Korana v francoščino, Malek Chebel, je v »Manifestu za razsvetljenski islam« zapisal: »Suženstvo obstaja v Mavretaniji, v večini Zalivskih držav, v Sudanu, in – manj očitno – v Maroku in azijskem islamu. [...] Ustanove, ki se borijo za ukinitve suženjstva, morajo ukrepati bolj učinkovito, kakor počnejo to sedaj, in zahtevati ukinitve tega zavrženega početja v vseh muslimanskih deželah.« Temeljito raziskavo »Suženstvo v islamskem svetu« pa je podnaslovil »Dobro prikrivani tabu«.

Dejstvo je, da tega »tabuja« Zahodnjakom ne prikrivajo samo islamske države, marveč tudi zahodne vlade in prevladujoč medijski propagandni stroj. Tako hočejo namreč zaščititi »ugled in dobro ime« islamskih držav in islama. Toda to nojevsko

obnašanje zahodnih politikov in medijev nikakor ni v prid ne islamu ne njegovim pristašem, saj se glas »razsvetljenih« muslimanov, Chebela in podobnih, kljub vsemu vendarle sliši. Med temi je tudi senegalski zgodovinar, Tidiane N'Diaye, musliman po rojstvu, ki je v delu »Zakriti genocid. Zgodovinska raziskava« razkril 13 stoletij islamskega zaslužnjevanja in mučenja Afričanov.

Senegalec N'Diaye se sprašuje: »Ali moram odpustiti arabsko-muslimanskim ljudstvom, ker so napadali, kastrirali in zaslužnjevali naša črna ljudstva več kot 13 stoletij? Jim moram odpustiti, da jih še v 21. stoletju naprej mučijo v Magrebu; da na Bližnjem vzhodu jemljejo našim sestrkam in hčerkam potne liste in jih spravljajo v moderno suženstvo samo zato, ker so črne? Ali moram imeti za normalno solidarnost in enakost to, da se Arabci, ki že stoletja živijo v podsaharski Afriki, ne integrirajo in se nočejo mešati z nami zato, ker smo črni? [...] Vse to zato, ker ostaja Neger-Črnuh za arabsko-muslimanska ljudstva abd (suženj).«

Kaj bodo senegalskemu zgodovinarju odgovorili zahodni, predvsem evropski politiki, intelektualci in mediji, ki se posipajo s pepelom zaradi trgovine s sužnji svojih prednikov, predtisto, ki se je dogajala in se še v islamskem svetu, pa si zatiskajo oči? Ali iz obzirnosti do islama in njegovih privržencev ne zmorejo poguma svojih predhodnikov na Dunajskem kongresu in 200 let za njimi odločno ponoviti, da se suženstvo, pa čeprav v imenu islama, »upira načelu človečnosti in splošne morale«? Še več, ali se upajo postaviti za Črnuhe, kot pravi Senegalec, in narediti konec zaslužnjevanju in rasizmu?

Velikonočno veselje se nadaljuje

S. ANICA VLAŠIČ, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, RUSIJA

S. Anica se redko oglašja iz sicer zelo »pisane« Rusije, zato so njena pisma še toliko bolj zanimiva. Tokratno pismo je še velikonočno obarvano, oriše pa nam nekaj primerjav običajev katoličanov in pravoslavnikov v postnem času.

Hvala za vašo pozornost, ki jo izkazuje nam, raztresenim okrog zemeljske oble. Vaših voščil k velikonočnim praznikom sem se razveselila in vse prebrala, čeprav sem jih prejela šele v velikonočni osmini. Hvala!

Posebej me je pritegnila knjižica Moč upanja o kardinalu Van Thuan-u. Branje se mi zdi kakor blagodejna rosa v času, ko so mediji polni škandalov o pedofiliji v Cerkvi. Naj od mrtvih vstali Gospod kliče »nove Van Thuan-e«, posebno v deželah, kjer danes preganjajo kristjane!

V Rusiji je letos trajalo praznovanje Gospodovega vstajenja kar dva tedna!

Kajti, ko je minila velikonočna osmina v katoliški Cerkvi, so začeli praznovati Пасхи/Pashi pravoslavni. V naši župniji je bilo letos krščenih pet katehumenov in eden 'pogojno', kar pomeni, da nekateri ljudje ne vedo ali so že prejeli zakrament Sv. krsta (predvsem taki, ki so ostali

v zgodnjem otroštvu brez staršev, vzgojeni v socialnih ustanovah). Velikonočni prazniki so sicer za nami, a bogoslužna besedila in pesmi nam še naprej poročajo o srečanjih Vstalega z apostoli in učenci. Jezusovega vstajenja, v katerem daje delež tudi nam, ni mogoče odpraznovati v enem dnevu, skratka – velikonočno veselje se nadaljuje.

Praznično doživetje pa je seveda odvisno od same priprave, k čemur pomagajo tudi razni običaji. Katoliška Cerkev nadaljuje tradicijo svojih daljnih prednikov (predvsem Poljakov, Nemcev), ki so se nekoč poselili v carski Rusiji, ustanavljali svoje kolonije in župnije. Kar zadeva običaje, povezane s pripravo na Veliko noč (postni čas), kakor tudi praznovanja samih velikonočnih praznikov, je med nami in pravoslavnimi nekaj razlik.

Npr.: Pred začetkom posta se katoliki na pustno soboto in torek povese limo na pustnih zabavah ob krofih in flancatih, medtem ko so pravoslavni

zaposleni s peko palačink. Ker se pri tem porabi veliko масла/olja, se v pogovornem jeziku imenuje ta nedelja 'maslenica'. Bogoslužni izraz za zadnjo predpostno nedeljo pri pravoslavnikih pa je прощенное воскресенье/spravna nedelja, kajti ljudje naj bi prosili odpuščanja in odpuščali. Pustnega rajanja in maškarad pri pravoslavnikih ni.

Post, ki ga v tem primeru imenujejo 'veliki', se začne takoj v ponedeljek po 'maslenici'. Zanimivo, da že na prvi dan posta temeljito očistijo dom, tudi zrak. Na vroč kamen polivajo kis, ki naj bi pregнал vsak neprijeten vonj! Še vedno dajejo velik pomen pritrgovanju v hrani, sicer pa kakor pri nas v katoliški Cerkvi, se tudi pravoslavni trudijo opraviti več dobrih del (milosrdja) in posvetiti več časa molitvi. Zasledila sem, da se bolj odprti pravoslavni duhovniki trudijo vernikom osmisliti telesni post, da ne bi bil post le zaradi posta samega.

Dneve velikega tedna imenujejo 'čisti' npr. Čisti veliki četrtek.

Na veliko soboto je blagoslov hrane. K blagoslovu nosijo 'kulice' (velikonočne kolače) in pirhe, na podeželju tudi proso (kajti proso rešuje pred lakoto). H globljemu doživetju 'velikega' posta in Gospodovega vstajenja pomagajo tudi trgovine, kjer najdete razne prehranske artikle z oznako 'postni'. Med drugim trgovci poskrbijo za bogato zalogo velikonočnih okraskov z verskimi simboli. In v nekaterih trgovinah so na računu celo natisnjena voščila za praznike ...

Značilen za obe Cerkvi pa je trikratni velikonočni vzklik: Христос воскрес – воистину воскрес! (Hristos voskres – voistinu voskres!) Da, gospod je vstal – resnično je vstal! V veselju, da je Gospod v tej širni deželi obrnil kolo zgodovine in da po dolgi desetletjih preganjanja ljudje javno praznujejo Veliko noč, vas vse pozdravljam!

Gre le za **beg**

S. ANA SLIVKA, FRANČIŠKANKA, MARIJINA MISIJONARKA, BRAZILIJA

Tokrat se oglašam iz mesta Belo Horizonte, kjer imamo majhno skupnost za sprejem deklet. Trenutno so z nami štiri dekleta iz enega najbolj revnih in nerazvitih predelov Brazilije: Amazonije.

Ko nas srečajo, se nam pogosto predstavijo kot kandidatke, ki razmišljajo o redovnem poklicu in Bogu posvečenem življenju, ampak se zelo hitro izkaže, da gre v nekaterih primerih za beg. Vseeno jih sprejememo kot kandidatke. Družine, iz katerih prihajajo, so izjemno revne. Največkrat živijo v lesenih barakah, imajo omejeno električno energijo, perilo pa perejo kar v rekah, kjer se tudi okopajo. V šoli se naučijo brati in pisati, imajo mobitele in televizorje, na uro pa ne poznajo. Kazalci jim ne povedo ničesar. Poleg lakote, slabe osnovne izobrazbe in skoraj nikakršne zdravstvene oskrbe te najstnice pogosto trpijo tudi dolgotrajne spolne zlorabe s strani očetov, stricev in sosedov. Preproste ribiške vasi v notranjosti deževnega pragozda navadno nimajo policije. Ljudje obračunavajo med seboj, kakor se jim zazdi in tako so nekatera od teh deklet priče krutih zločinov. Ena od njih vedno spi pri prižgani luči. V leseni kolibi, kjer je živela s svojimi starši in ostalimi sorodniki, so neke noči vprico nje z nožem ubili bratranca. Čeprav je bilo temno, je vedela, da je kri umrlega poskropila celo kolibo in tudi njo.

Po prihodu k nam jih pošljemo k zdravniku in zobozdravniku, k psihologinji na terapijo, vpišemo jih na različne tečaje, preko katerih bodo kasneje lažje dobile službo. Hodijo tudi na srečanja duhovnosti, ki jih škofija pripravlja za mlade, ki razmišljajo o posvečenem življenju. Skratka, skušamo jim omogočiti čim več možnosti za osebno rast in razvijanje talentov ter čim več dobrih srečanj, da bi se lažje soočile s svojo zgodbo, s travmami, strahovi in tudi s svojimi željami in sanjami za lepšo prihodnost. Vse to zmoremo z Božjo milostjo, vašimi molitvami in tudi s pomočjo vaših darov. Ni važno, ali bodo naše kandidatke kdaj redovnice ali ne. Najbolj pomembno je, da jim vsaj za nekaj časa omogočimo varno in zdravo okolje, kjer se lahko notranje spočijejo od vsega, kar so preživele.

Kot da živiš **v nočni mori**

S. ANDREJA GODNIČ, URŠULINKA, VENEZUELA

Iz Peruja je skoraj čez noč odšla v Venezuelo ravno v času, ko je bila situacija najbolj negotova. Vsega hudega vajena in misleč, da je nič več ne more presenetiti, je prišla v še večjo bedo kot je v Peruju.

Jutri startamo enotedenski misijon v Colonia Tovar in bomo odrezani od civilizacije do velikonočne nedelje. Politična situacija pri nas je napeta in nepredvidljiva. Veliko je strahu in trpljenja. Pomanjkanje vode, bolj kot elektrike, zdravil in hrane ubija upanje med mnogimi. Šparamo, recikliramo in stiskamo pas. Kot da živiš v nočni mori. Po drugi strani pa spoznavam družbene mehurčke bogatih družin, ki jih občasno osvetli »flesh« starega razkošja ... surrealistični občutek. Se mi zdi, da prvič res drsam dno eksistencialne negotovosti in pomanjkanja.

Post in Jezusova odrešenjska drama padeta v to kruto realnost kot žlica v med. Letos na poseben način izkušam, kako debelo požrem, ko oznanjam ljudem, da nas čaka zmaga. Ko je tema, tako gosta luč fantastične novice

upanja in radosti izpade skoraj neokusno. Naše upanje je Jezus, križani in vstali. Naša SKALA in naš MIR. Zelo prosim vaših molitev: naj se vplivne države odpovejo svojim lastnim interesom in odstopijo od Venezuele, da bo diktator končno odstranjen. Ste vsak dan na pateni naših molitev in žrtev: naj Vstali vžge OGENJ Svetega Duha v nas vseh, da bomo Njegovo omrežje ljubezni in miru.

»Z veseljem darujem – življenja rešujem!«

Krištofova nedelja – 21. Julij 2019

Akcija veselega sprejemanja in pogumnega podarjanja Kristusove ljubezni

Naj se na tem mestu iz srca zahvalimo vsem dobrotnikom, ki ste s svojimi darovi v preteklosti podprli sedaj že več kot 30 let trajajočo akcijo MIVA in tako pripomogli k nakupu prepotrebnih vozil našim misijonarjem širom po svetu. Z njimi dosežejo oddaljene in, z zmogljivejšimi vozili, tudi težko dostopne predele, odrezane od civilizacije. S tem konkretno uresničujejo Jezusov poziv: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu« (Mr 16,15). S svojim darom tako v njihovo poslanstvo vstopate tudi vi. S tem resnično izkazujejo veselje povezanost Cerkev in krepite zavest, da smo si vsi ljudje, ne glede na barvo kože, narodnost in stan, bratje in sestre v Vstalem Jezusu Kristusu.

Vaš dar pa nikakor ne služi zgolj prevozu duhovnikov oz. misijonarjev za lažje opravljanje pastoralnega dela. Lahko rečemo, da so vozila, ki jih prejmejo, resnično večnamenska. Poleg že omenjenega prevoza duhovnikov na npr. oddaljeno podružnično cerkev, služijo velikokrat tudi kot transportno sredstvo za prepotrebne vsakodnevne življenjske potrebščine kot so hrana, voda, drva, oblačila, ..., gradbeni material, prevozu otrok v šolo, nedeljnikov k oddaljenim cerkvam k obhajanju bogoslužja, itd.

Skratka služijo raznoraznim potrebam celotne lokalne skupnosti, kjer vozilo, kupljeno z vašim darovi, velikokrat predstavlja edino prevozno sredstvo. Lahko si mislite, kaj ob velikokrat vsehsplošno neurejenem javnem prometu vozilo pomeni za te ljudi.

Obenem omenjena vozila služijo tudi kot reševalni avtomobili. Z njimi so naši misijonarji velikokrat dejansko reševali življenja. S pravočasnim prevozom ljudi v bolnišnice so iz oddaljenih krajev veliko ljudi iztrgali iz krempljev neusmiljene usode. Slednja se za marsikoga zdi brezizhodna. A ne za nas kristjane! Zlasti je žalostno dejstvo, da mnogo ljudi umre zaradi relativno preprostih rutinskih zapletov zgolj zaradi oddaljenosti oz. oddaljenosti in nezmožnosti pravočasnega prevoza v bolnišnico.

Naj zato na tem mestu izpostavimo zgovorne besede Janeza Krmelja, misijonarja na Madagaskarju: »Dragi prijatelji misijonov. Pristrčna hvala vam za prispevek pri nakupu avtomobilov za potrebe naših misijonov. Brez terenskega vozila bi bili skoraj vsi težki bolniki zapisani smrti. Kar pomislimo, če bi porodnico iz Postojne nesli peš v Ljubljano, kjer bi ji opravili carski rez. Kakšne

Krištofova nedelja in z njo akcija MIVA bo 21. julija 2019.

Naj vas vodi geslo:

»MOJA DAR BOGA SLAVI ZA VSE PREVOŽENE POTI.«

Darove za akcijo MIVA lahko nakažete tudi preko TRR na naslov: Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana

muke na poti in še smrt otroka zaradi zakasnitve. Bog vam vsem obilno poplačaj. Naše veselje je veliko, ko lahko ljudem ustrežemo.«

Delo misijonarjev je tako resnično raznovrstno. Ne zgolj z oznanjevanjem Božje Besede, ampak tudi s konkretnimi dejanji oznanjajo blagovest Vstalega Kristusa. S tem resnično prispevajo k vdoru božjega v zemeljsko stvarnost in gradnji Božjega kraljestva že tu, na zemlji. In vozila, kupljena z vašimi darovi, so jim pri tem v veliko pomoč. Pristrčna hvala vam za vaš dar in naj vam Bog velikodušno povrne z nebeško srečo in veseljem.

Sadovi akcije MIVA v letu 2018

UKRAJINA – Sergej Pavliš, Vitaliy Novak – avto Škoda Fabia Combi

Z veseljem se vam oglašam in sporočam veselo novico, da smo dobili avto Škoda Fabia Combi. Za njen nakup ste nam pomagali dobrotniki iz Slovenije. To je res velika pridobitev za nas. V skupnosti že imamo dva avtomobila, eden od teh je zelo pogosto na popravilu, drugi pa vedno na cesti. Razdalje v Ukrajini so res velike, naši centri za

pomoč pa so raztreseni po vsej deželi. Avto bo predvsem služil na področju Odese, kjer imamo kar štiri rehabilitacijske centre. Pa tudi za pot v glavno hišo v Kijev, ki je oddaljena 630 km, bo bolj varen in siguren kot starejša dva. Prepričani smo, da bomo lahko pomagali in priskočili na pomoč še večjemu številu ljudi, ki so potrebni naše pomoči. Vsak dan z njim potujemo v naše centre, opravimo obiske po bolnišnicah, otroke uporabnikov naših centrov dnevno vozimo v vrtce in šole ter opravljamo pastoralno delo. Iskrena hvala vsem, ki ste kakorkoli po svojih močeh pripomogli k temu, da smo tudi mi dobili avto. Z molitvijo in blagoslovom, Vitaliy Novak, Sergej Pavliš

NIGERIJA – LAZARISTI – avtobus Toyota

Generalna kurija in Misijonska kongregacija province Nigerija si močno prizadevata za kvalitetno izobraževanje semenščnikov, ki jih v Nigeriji ni malo. Želijo ustvariti dobre pogoje in odlično usposabljanje bogoslovcev na poti k duhovništvu. To je delo in vizija za prihodnost. In prevoz je zelo pomemben del tega procesa, saj je semenšče precej oddaljeno od fakultete, kamor hodijo na vsakodnevna predavanja. Novi avtobus omogoča semenščnikom pravočasen prihod k uram predavanj, skupna

MIVA SLOVENIJA – poročilo za leto 2018

MISIJONAR	DRŽAVA	VOZILO
Misijonska družba - Lazaristi	Nigerija	Bus Toyota Coaster
Škof Fulgence Razakarivony	Madagaskar	Avto Dacia Duster
Sergej Pavliš, Vitaliy Novak	Ukrajina	Avto Škoda Fabia Combi
Sestre Marije Brezmadežne	Madagaskar	Avto Mitsubischi pick up
Alexandre Zephirin	Madagaskar	Avto Toyota Landcruiser
s. Bogdana Kavčič	Burundi	Avto Toyota Landcruiser
Martina Šušteršič	Makedonija	Kombi VW Transporter
s. Urša Marinčič	Uganda	Toyota Hillux
Matevž Strajnar, Jani Mesec	Madagaskar	Avto Toyota Landcruiser
Randria Rufin	Madagaskar	Avto Ford Ranger
Jože Adamič	Madagaskar	Avto Toyota Landcruiser
p. Martin Kmetec	Turčija	Avto VW Caddy

MIVA Slovenija je z vašimi darovi v letu 2018 pomagala pri nakupu 12 vozil v vrednosti 349.880,00 €.

srečanja in pomoč na oddaljenih podružnicah. Avtobus ima 30 sedežev in vedno še kašen zraven tudi stoji. Ne najdemo besed zahvale za to veliko pridobitev in za katero ste velik del sredstev prispevali tudi vi. Bog lonaj.

MADAGASKAR - škof Fulgence Razakarivony – avto Dacia Duster

Ponovno želim izraziti svojo hvaležnost za vašo donacijo, ki smo jo prejeli za nakup avta za našo škofijo in opravljanje mojega poslanstva, ki mi je kot škofu zaupano. Večkrat se moram podati na pot v glavno mesto in po drugih škofijah, kjer se škofje zbiramo na rednih srečanjih. Sam

delujem v škofiji Ihosy, kjer je pred leti deloval tudi slovenski misijonar, sedaj že pokojni, Ivan Štanta. Naša škofija po velikosti pokriva območje celotne Slovenije. Ceste si na nekaterih predelih sploh ne zaslužijo imena ceste in to naš potovalni čas med župnijami in škofijami še podaljša. Brez ustreznega vozila pa bi verjetno vseh teh potrebnih obiskov ne opravili. Zato naj Vam Bog vsem stoterno povrne in vas ohrani pri zdravju. Bog vas blagoslovi.

MAKEDONIJA – Martina Šušteršič – kombi VW Transporter

V najiskrenejši hvaležnosti za prejeti dar vam z veseljem sporočamo, da že služi v svoje namene. Pošiljamo vam fotografijo od zadnjega obiska majhne katoliške skupnosti v Sekirniku, ki je ob obisku naše ekipe iz Skopja ob prazniku njihovega patrona občutila veliko podporo. To je bila priložnost, da jim pripeljemo tudi nekaj materialne pomoči.

UGANDA – s. Urša Marinčič – avto Toyota Hillux

Dragi moji, draga MIVA Slovenija, Z veliko hvaležnostjo v srcu vam sporočam, da smo dobile »vaš« avto. O, kakšno veselje je bilo to za nas. Od sedaj naprej smo lahko vsak dan pri sv. maši, kar je bilo prej zaradi 12 km oddaljene župnije od našega misijona nemogoče. Pa tudi za vse druge stvari nam zelo dobro služi, obisk tržnice, prevoz ljudi in gradbenega materiala, saj naša hiša še ni dokončana. Še eno posebno milost smo imele, da je naš novi avto blagoslovil in okrasil z nalepkami MIVA sam g. ravnatelj Matjaž Križnar, ki se je v teh dneh mudil v Ugandi, na obisku pri misijonarju Danilu Lisjaku. Še enkrat iz vsega srca hvala za vašo dobroto – naj vam jo Gospod obilno povrne s srečno vožnjo in vsem, kar potrebujete. Vseh dobrotnikov se vsakodnevno spominjamo v molitvi.

MADAGASKAR – Matevž Strajnar, Jani Mesec – avto Toyota Landcruiser

Ne vem točno komu se moram zahvaliti za novi avtomobil zato se bom kar vsem. Hvala! Avtomobil je že od ponedeljka doma in že tovari material za izgradnjo cerkve ter drva za kuhinjo in kantino, saj je Janijev avto že precej zmatran in čaka na popravilo. Zadnje čase smo več ali manj za avto prosili sestre, krajše razdalje pa smo opravljali s traktorjem. Res smo imeli srečo, da je bil avto na zalogi pri trgovcu in smo ga lahko hitro dobili, seveda z vašo pomočjo in darovi. Sedaj že služi svojemu namenu in je polno zaseden. Ko sem šel po novi avto sem kupil tudi rezervne dele za naš stari avto, da ga bomo usposobili za krajše vožnje. Še enkrat najlepša hvala za hitro pomoč!

■ NOVE PROŠNJE ■ NOVE PROŠNJE ■ NOVE PROŠNJE ■ NOVE PROŠNJE ■ NOVE PROŠNJE ■ NOVE PROŠNJE ■ NOVE P

S. ANICA STARMAN, SLONOKOŠČENA OBALA

Dragi moji, pred kratkim sem vam pisala, da bi radi zamenjali 10 let star avto, ki nam ga je podarila MIVA, saj je avto odslužil svoje in je veliko na popravilu. Komaj še pride na kakšen hribček, še dobro, da velikih nimamo. Ker sestre opravljamo najrazličnejša dela in na oddaljenih lokacijah, bi nam najbolj ustrežal model avta pick up. Pomagamo tudi v župniji, ki ima 14 podružnic in avto s štiri-kolesnim pogonom je že kar nuja, ker so ceste makadamske in nevzdrževane. Veliko je prevoznikov bolnikov s težjimi poškodbami in boleznimi, ki jim v našem dispanzerju nismo kos, potem so tu še nakupi v mestu, obiski družin v odročnih vaseh ... Vse izročam v Božje roke in se že vnaprej zahvaljujem za vsakršno pomoč.

S. BARBARA PETERLIN, UKRAJINA

Kako hitro čas beži, že 8 let sem v Ukrajini v Kijevu, kjer s sestro Marto pomagava pri oskrbi najrevnejših. Do sedaj smo vse poti k brezdomcem na ulici, v bolnišnico, po domovih hodile peš oz. z javnim prevozom. S seboj smo vedno tovorile ves sanitetni material in ostalo pomoč za najbolj uboge. Javnega prevoza v odročnejše vasi ni in smo večkrat po nekaj ur pešačile, da smo obiskale najbolj potrebne. Obiskov je vedno več in tudi potrebnega materiala za oskrbo, ki ga moramo nositi s seboj. Zato smo se odločile, da končno zaprosimo za pomoč pri nakupu avta, ki nam bo močno olajšal delo in prihranil čas. Novi avto bi

služil prevozu sester v služenju ubogim, prevozu bolnikov, obisk centrov ... Vesele bomo vsake pomoči.

CESARE BULLO, ETIOPIJA

Salezijanska skupnost je v Etiopiji prisotna od leta 1975. Skupnosti delujejo na različnih področjih in se soočajo z različnimi težavami. Vsem pa je skupni cilj vzgoja mladih in skrb za vse uboge in bolne. Skupnost v Adigratu, ki leži na severu države na nadmorski višini 2400 m, potrebuje nov avto. V lasti imajo avto, ki je star 20 let in je večkrat v popravilu kot v uporabi. Potrebovali bi nov avto, ki bo na voljo za prevoze bolnikov, šolarjev, obisk podružnic in ostalo pastoralno delo. Bog povrni za vso vašo dobroto.

P. STANKO ROZMAN, ZAMBIJA

Trenutno pomagamo pri gradnji treh cerkva na oddaljenih podružnicah. Ves material za gradnjo zvozimo sami in s pick up vozilom to pomeni zelo veliko voženj, ki pa niso poceni. Nasploh se v naši župniji, ki je velika 25.000 km², veliko gradi, saj imamo kar 40 podružnic, ki so zelo oddaljene od nas. Redno vozimo ljudi in vozilo, za katerega vas prosim, je dovolj veliko za prevoz ljudi in še nekaj materiala. Tudi na podružnicah delujejo različne skupine kot so Marijina legija, cerkveni zbori, ministranti ... Verniki se sicer sami organizirajo, vendar je prevoz zelo dobrodošel. Novo vozilo ima nizko porabo goriva in enostavno servisiranje, brez odvečne elektronike. Glavne ceste so

BURUNDI - s. Bogdana Kavčič – avto Toyota Landcruiser

Naj izrazim še mojo hvaležnost za avto, ki ga že dober mesec s hvaležnostjo vozimo po vseh Burundijskih poteh, lepih, manj lepih in slabih. Kar varne se počutimo v njem, ker so z nami tudi Angeli varuhi, poslanci vseh ljudi. Če bi videli in čutili, kaj vse je sposoben prevažati, vidno in nevidno: veselje otrok in mladih, žena in mater, stiske in trpljenje pa še vse drugo, kar se dogaja v srcih ljudi. Vse to je sposoben voziti. Zraven pa dodamo še cement, cevi in še marsikaj, kar prinaša veselje mnogim, ki te dni zajezujejo studence, da dobijo bolj čisto vodo. Torej hvala vsem, ki so pri tem daru sodelovali, da lahko prevažamo ves ta "ogromen" tovor duš in teles, veselja in trpljenja naših

gospodarjev, kot pravi sv. Vincencij. Hvaležen pozdrav vam, v Misijonski pisarni in preko vas vsem, ki so z nami združeni na kateri koli način. To povezavo čutim in mi veliko pomeni.

TURČIJA – p. Martin Kmetec – avto VW Caddy

V upanju, da vas pri vašem delu spremlja božji blagoslov, se vam oglašam, potem ko sem prejel vašo pomoč MIVA, kot prispevek za kupljen avtomobil znamke VW Caddy. Za pomoč se vam iskreno zahvaljujem in k mojim molitvam, ki jih opravi med vožnjo, vključujem vedno tudi dobrotnike. Vsi skupaj delamo za Božje Kraljestvo, ki ima edino zadnjo in temeljno vrednost na tem svetu, tako včeraj kot danes.

ROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE • NOVE PROŠNJE •

dobro vzdrževane, stranske pa so makadamske in v sušni dobi tudi vse prevozne. Upam, da bom tudi pri tej prošnji uslišan in lahko računam na vašo pomoč.

S. VEDRANA LJUBIČ, UGANDA

V Ugando sem prišla pred 20 leti. Zelo dobro sodelujemo z misijonarjem Danilom Lisjakom, ki je v Atede zgradil novo šolo, nadaljuje pa z gradnjo bolnišnice. Sestre smo v kraju Karamoja odprle novo postojanko, ki pokriva veliko območje. Tu je le nekaj malega misijonarjev. Skrbele bomo za osnovno šolo, vrtec in organizirale bomo tečaje za dekleta in žene. Ker je misijon kar precej oddaljen od večjega mesta avto res nujno potrebujemo. Vozilo bo služilo za obisk oddaljenih vasi, prevoz otrok in bolnikov, udeležbo na srečanjih ... Svoj delež bo prispevala MIVA Hrvaška, ki je z akcijo MIVA začela v letu 2010. Vas pa prosimo, da nam pomagate pokriti še preostalo kupnino za novo vozilo, ki ga res potrebujemo.

JOŠT MEZEG, BOSNA IN HERCEGOVINA

Sem škofijski duhovnik, formiran v semenišču v kraju Vogošća blizu Sarajeva. V semenišču imamo 14 bogoslovcev 7 različnih narodnosti. Vsak dan potujejo približno 20 km daleč na Teološko fakulteto v center Sarajeva. Kot misijonsko semenišče imamo veliko srečanj in aktivnosti tako znotraj kot izven države. Z bogoslovci smo vključeni v pastoralno in karitativne dejavnosti v župniji Blažene

Mater Terezije v Vogošći in po drugih župnijah v Vrhbosanski nadškofiji. Javni prevozi v BiH delujejo slabo, cestna infrastruktura pa omogoča, da z lastnim prevozom lahko dosežemo oddaljene kraje. Sami si avta ne moremo kupiti, saj se semenišče financira izključno z donacijami. Se priporočamo za pomoč in Bog povrni za vse.

ANTON GRM, MOZAMBIK

Na misijonu imamo dve vozili. Eno je žal nevozno in ga zaradi dotrajanosti prodajamo po delih, pri drugem pa je v lanskem letu pri številki 840.000 km prevoženih kilometrov nehal delovati števec. Mesto Maputo, kjer delujem, je deloma dobro urejeno, okolica pa se žal počasi razvija in temu primerne so tudi ceste. Vozilo je namenjeno premagovanju povprečnih in večjih razdalj po deloma urejenem, predvsem pa težje prevoznem terenu in zato je vozilo s štirikolesnim pogonom nujno potrebno. Naša prioriteta naloga je vodstvo in organizacija internata za dečke, poklicnega centra, srednje tehnične šole ... V kraju samem je zagotovljeno le osnovno zdravstvo, za vse ostalo so potrebni prevozi v 15 km oddaljeno bolnišnico. Župnija je v nenehni rasti in pastoralnega dela je vedno več. Od glavne tržnice, kjer se skoraj dnevno opravljajo nakupi, smo oddaljeni dobrih 40 km in cesta je, če ni dežja, dobro prevozna. Z velikimi težavami se torej spopadamo pri organizaciji in izvedbi celotnega programa, saj nimamo ustreznega vozila. Računamo na vašo podporo in pomoč darovalcev ob Krištofovi nedelji. Bog povrni.

Nov ciklon Kenneth v Mozambiku

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK

Vem, da je v prvi polovici marca vse dosegla novica o ciklonu Idai, ki je zajel srednji del Mozambika in sem takrat povedala le to, kar sem zvedela preko drugih. In še prihajajo strašna poročila in obenem čudovita presenečenja rešenih življenj.

Četudi sem že praktično več kot en mesec daleč od Mozambika in sem trenutno že na okrevanju po operaciji kolena, sem v mislih, molitvi in kolikor je mogoče tudi telefonsko ne prestando v Mozambiku.

Kot da ne bi ciklon IDAI povzročil dovolj gorja, se je narava ponovno "razjezila" nad Mozambikom.

brez strehe, obzidje je padlo včeraj, po dvodnevem monsunskem deževju, ki ga še ni konec. Zadnje poročilo danes zjutraj je, da je na tisoče ljudi ostalo brez hiš in brez vsega. Ceste so se spremenile v reke ...

Škof te škofije Dom Luiz Fernando Lisboa je takoj aktiviral pomoč in v soboto že obiskal najbolj prizadeto

postojankami komunikacija sploh ni možna.

Preko nekaterih misijonskih ekip nam je uspelo dobiti informacije, da je na stotine hiš v občinah Mueda, Nangade, Muidumbe, Montepuez porušениh. Vremenska napoved pravi, da bo v prihodnjih dneh še veliko dežja. Prosim, pomagajmo, povejmo ljudem, pomagajmo jim, da odidejo iz najbolj ogroženih področij, predvsem tisti, ki so naseljeni ob potokih in rekah. Vsi združeni v molitvi in delu, da zmanjšamo trpljenje našega naroda, Božjega

V začetku tedna, takoj po Veliki noči, sem že prejela sporočila, tokrat od naših skupnosti, da naznanjajo nov ciklon Kenneth, ki naj bi dosegel severni del Mozambika, predvsem provinco Cabo del Gado, kjer imamo tudi me salezijanke dve misijonski postojanki, eno v glavnem mestu Pemba in drugo v Chiure, to je 130 km v notranjost.

K sreči so se tokrat vsi bolj zavedali nevarnosti in so zato že predčasno zaprli vse šole in javne prostore. V naši župniji, kakor tudi na škofiji, so ob prvem vetru in dežju pomagali evakuirati ljudi in jim ponudili prav škofovo hišo in pa cerkev Marije Pomočnice, ki je sprejela več kot 700 ljudi v začasno zatočišče. Ciklon je iz četrtka na petek povzročil veliko razdejanje; tudi naša šola v Pembji je delno ostala

področje in nam poslal tole sporočilo: "Danes zjutraj (sobota) sem bil skupaj s tremi misijonarji v Makomiji. Nesli smo obleko (hvala vsem, ki so darovali veliko v samo treh urah akcije), higienske pripomočke in hrano, predvsem pa smo želeli ponesti naš objem solidarnosti in poguma misijonski ekipi, ki skuša vse narediti, da bi pomagali ljudem v tem tako težkem trenutku.

Situacija je strašna: padla drevesa na cesti, ki vodi do kraja. Ob prihodu v Makomijo je žalostno videti električne droge, drevje, hiše, vse uničeno. Ogromna materialna škoda. Narod prestrašen, skoraj ne verjamejo, kaj se je zgodilo. Večina kraja je brez elektrike, brez komunikacije, tako niti ne moremo dobiti informacij o realni situaciji. Z nekaterimi misijonskimi

ljudstva. Bog naj nas blagoslovi."

No, danes zjutraj so mi sestre povedale, da neprestano dežuje, tako se razkrite hiše in šole vedno bolj uničujejo. Gotovo jutri še ne bo pouka, saj je vse v vodi zunaj in notri. Molimo in upamo, da deževje preneha, da bi počasi odtekle vode, le takrat bomo resnično videli in vedeli, kakšne so posledice. Vsekakor pa vse kliče po pomoči: rekonstrukcija hiš, šol, osnovna pomoč v hrani in obleki tem, ki so vse izgubili. Tako so delale in še delajo naše sestre v Moatize, provinca Tete, ki je bila prizadeta s poplavami v mesecu marcu v času ciklona Idai. Gotovo se bo tudi v naši mali Sloveniji našla pomoč za naše potrebne brate in sestre v Mozambiku. In se v njihovem imenu že vnaprej najlepše zahvaljujemo ...

Delo z odvisniki

S. BARBARA ČUK, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, MEHIKA

Ko so majhno punčko vprašali, kaj bi bila rada, ko bo velika je na začudenje vseh navzočih hitro in odločno odgovorila: "Prostitutka." Ko so si opomogli od odgovora, so jo le vprašali, zakaj pa ravno prostitutka? Presenečena je pojasnila: "Zato, ker Jezus pravi, da bodo one prve v nebeškem kraljestvu!" Kaj ste pa pričakovali? Jezus pozna naše grehe, slabosti in tudi naše boje ter vse okoliščine, ki nas vodijo v greh in nas ne obsoja.

Ko sem bila še v Sloveniji in sem obiskovala zapor, sem se večkrat vprašala, kako izgledajo morilci? Sedaj vem, da je to obraz Juana, Tomasa, Francisca, Joseja ... Oseba kot ti in jaz. Samo da verjetno z dosti težjo življenjsko zgodbo. Že tri leta se vsak teden srečujem z odvisniki v centru za rehabilitacijo. Vem, da so poleg tega, da so odvisni od alkohola in mamil, tudi kradli, morili, goljufali, posiljevali. Pa tudi vem, da to ni celotna zgodba. Vem, da prihajajo iz revnih in razdrtih družin. Ko jih pogledam v oči, ne vidim najprej tega, kar so naredili, ampak osebo, ki potrebuje pomoč, orientacijo, toplo besedo in veliko ljubezni. Kot sv. Frančišek jim želim obvezati rane s tem, da jih poslušam, delim z njimi svoje izkušnje in jim pomagam, da se dvignejo iz brezna in najdejo pot z zaprte ulice.

Če me vprašate, koliko sem jih spreobrnila vam po pravici povem, da niti enega, ker edini, ki lahko spreobrača in zdravi je Bog, ki pozna vse skrivnosti in temine naših src.

Mi vsi smo le njegovi služabniki, ki smo vidna podoba Njegovega Obličja. Kakšno veselje napolni naše srce, če lahko na žalosten in brezupen obraz pričramo nasmešek in upanje. Tako kot pravi sv. Frančišek – nihče mi ni rekel, kaj moram storiti – Bog sam me je vodil med gobavce in mi razodel kaj mi je storiti. Tako je tudi mene Gospod vodil med odvisnike in me spremlja na vsakem koraku. Hvala vam za molitev za nas, misijonarje, in iskrena hvala tudi za vsak materialni dar, ki ga namenite za misijone. Naj vam Gospod obilno poplača.

Že več let kliče po obnovi

S. MARJETA ZANJKOVIČ, SALEZIJANKA, MADAGASKAR

Kar nekaj časa si več ne izmenjavamo sporočil. Čisto odkrito povem, da skoraj ne najdem časa, da bi se usedla za računalnik. Zvečer po deveti uri pa sem popolnoma izčrpana in vidim samo posteljo. Vem, da tudi vam v pisarni ni lahko. Danes sem nehala tekati in sem tukaj zaradi novega projekta, za katerega me prosi naša provinca, ker je v prid naše skupnosti v Mahajangy. Naša OŠ že več let kriči po obnovi. Sedaj je postala tako nevarna, da se bojimo, da se kje kaj ne podre na otroke. Naši inženirji, ki smo jih prosile, da pregledajo stvari so mnenja, da se obnova več ne splača, tudi zaradi parcele, ki nam ne omogoča prostora za dvorišče za 750 otrok in nam svetujejo novo stavbo z enim nadstropjem. Da ne bo treba prekiniti s šolo bi stavbo gradile zadaj za to staro šolo in šele potem rušile staro. Seveda bodo to stroški, ki me strašijo in se s težavo obračam po pomoč. Investicija je ocenjena na nekaj več kot 300.000 €. Dobrih 30.000 € smo že zbrale s pomočjo različnih dobrotnikov. Za preostalo vsoto smo prosile na več strani in povsod dobile negativen odgovor zaradi "opravičenih" razlogov. Sedaj se obračam še na vas in slovenske darovalce, ki so nam vedno velikodušno priskočili na pomoč, da smo zastavljene projekte lahko uresničili, saj gre za dobro tukajšnjih otrok in mladine. Nova

šola je res potrebna, otrok je tukaj veliko in edina rešilna bilka za lepšo prihodnost je šolanje. Hvaležne za vsako pomoč in nasvet vas lepo pozdravljam.

Darove za gradnjo šole lahko osebno prinesete v Misijonsko središče ali pa nakažete na TRR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933, namen nakazila: gradnja šole Mahajanga-Madagaskar, koda namena: CHAR, referenca: SI00 279646

Pomagajmo jim zgraditi vodnjak

KAJA IN JANEZ NOVLIJAN, PROSTOVOLJCA, ZAMBIJA

V Zambiji sva kot misijonska prostovoljca že pol leta in lahko si predstavljate, koliko ljudi in koliko zgodb sva v tem času spoznala. Tudi tistih iz nerazvitih predelov podeželja. Se posebej pa so se naju dotaknile težave s preskrbo z vodo.

Okrog 50 km od našega mesta Mumbwa se globoko v nerazvitem podeželju najdeti vasi Muliango in Namalombwe (na razmaku nekje 10 km), kjer ljudje po vodo hodijo tudi več kot 4 km v eno smer. Res je, da so Zambijci navajeni veliko hoditi, a hoditi s težkim vedrom vode na glavi ali rami ni tako preprosto. Na to večurno pot se vsako jutro odpravijo ženske, ki morajo medtem pustiti vse svoje delo in otroci, ki večkrat zaradi tega ne gredo v šolo. Tisti bolj "premožni" pa hodijo po vodo s preprostim kravjim vozom in se tako preskrbijo z vodo za tri ali štiri dni. V omenjenih vaseh hodijo zajemat stoječo vodo v luknjo, ki je kot neke vrste umetni bajer, kjer se vsakodnevno napaja tudi živina. Stoječa voda je sicer za živino dobra, ni pa enako dobra za ljudi, saj za človeško telo vsebuje preveč bakterij. Po večurnem potovanju je voda za njih seveda zelo dragocena. Z njo ravna zelo varčno, v resnici kar preveč. Pitje vode si morajo dejansko omejevati, da je ne zmanjka

prehitro. Za umivanje rok, posode ipd. isto vodo uporabijo dvakrat ali celo trikrat. Navadno se tuširajo s t.i. "suhim tušem", kar je umivanje z mokro krpo, z vodo pa le občasno. Seveda na zalivanje vrta niti ne pomislijo, saj jim je poraba vode za ta namen zelo žaljiva - sami nimajo dovolj vode za svoje osnovne potrebe, bodo pa zalivali vrt? Hkrati pa jim kmetovanje predstavlja glavni vir hrane in zaslužka. Tako so ljudje tu povsem odvisni od deževne dobe. Ob slabi deževni dobi, kakršna je bila letos, bajerji hitro presahnejo, zvrtni vodnjaki pa so glede vode bolj zanesljivi. Posledice slabe higiene ljudi, neustreznega vira vode in slabega shranjevanja le te je veliko obolenj s koleri, tropsko diarejo ter krvavo diarejo. Tudi pomanjkljivo pitje vode v tropski vročini je lahko vzrok za mnoge zdravstvene težave. Poleg tega pa se komarji, ki prenašajo malarijo, zelo radi zbirajo okoli stoječih voda. Ob doživljanju vsega tega sva se pri domačinih pozanimala za stroške postavitve vodnjaka.

Vrtanje in postavitve vodnjaka na črpanje stane med 1.000 - 1.100 €. Presunilo naju je, saj to za nas v resnici sploh ni tako veliko, za ljudi tukaj pa si po prebrnem lahko predstavljate, da to pomeni pravo bogastvo. Naju nagovarja predvsem to, da lahko na tako preprost način, le s postavitvijo vodnjaka, konkretno in dolgotrajno spremenimo življenje mnogih ljudi na vasi, saj se mnogim življenje zaenkrat vrti le okoli vode. Z vašim sodelovanjem in darovi lahko postavimo dva nova vodnjaka, ki bosta lajšala življenje okrog 300 prebivalcem v vsaki izmed omenjenih vasi. Že vnaprej najlepša hvala v imenu vseh ljudi, ki jim bomo skupaj priskočili na pomoč! Več o najinih izkušnjah misijonskega prostovoljstva v Zambiji si lahko preberete na povezavi: <https://najinazambija.wordpress.com/>

Podatki za nakazilo:

Prejemnik: Misijonsko središče Slovenije, Kristanova 1, 1000 Ljubljana
Številka TRR: SI56 0201 4005 1368 933
Koda namena: CHAR
BIC banke: LJBASIZXX
Namen nakazila: Vodnjaki Zambija
Referenca: SI00 279011

POMAGAJMO JIM ZGRADITI VODNJAK S SVEŽO VODO!

ZBIRALNA AKCIJA ZA GRADNJO VODNJAKOV V VASEH MULIANGO IN NAMALOMBWE V ZAMBIJI

PODATKI ZA NAKAZILO:
 Prejemnik: Misijonsko središče Slovenije,
 Kristanova 1, 1000 Ljubljana
 Številka TRR: SI56 0201 4005 1368 933
 Koda namena: CHAR
 BIC banke: LJBASIZXX
 Namen nakazila: Vodnjaki Zambija
 Referenca: SI00 279011

Več informacij na:

<https://najinazambija.wordpress.com>

Kaja in Janez Novljan, misijonska prostovoljca v Zambiji

Graditelji–ce Mesta upanja

DRAGO KARL OCVRK

Od misijonarjev zvemo marsikaj o razmerah, v katerih delujejo. Februarja pa sem dobil v roke knjigo francoskega pisatelja **Pierra Lunela** *La cité d'espérance du Père Pedro*. V njej daje pisatelj besedo ljudem, med katerimi misijonar deluje. Tako stopijo pred bralca ljudje s svojimi zgodbami, največkrat dramatičnimi, ki pa se ne končajo tragično, marveč se iztekajo v upanje ... ker so srečali misijonarja.

Bralec je verjetno že iz francoskega naslova knjige razbral, da je v njej nekaj v zvezi z lazaristom Petrom Opeko, našim rojakom na Madagaskarju. Ni se zmotil! Gre za knjigo *Mesto upanja Petra Opeke*, ki jo je pred mesecem dni izdala Celjska Mohorjeva družba. Klobuk dol pred »Prvo slovensko založbo«, ker ni pozabila na tridesetletnico ustanovitve združenja Akamasoa – Dobri prijatelji in je nas vse spomnila nanjo v izpovedih in slikah. Trideset let je polovica življenja za devet odstotkov srečnežev, ki na Madagaskarju dočakajo 55 let in več, večina se jih poslovi prej. Pričakovana življenjska doba tistih, ki se rodijo danes, je 66 let.

Ko človek lista knjigo, v kateri je skoraj na vsaki strani slika ali dve, takoj opazi prekipevajočo navzočnost otrok in mladih. Prav nasprotno od tega, kar smo vajeni doma! Na Rdečem otoku je 14 % otrok do 14. leta, mladih med 15. in 24. letom pa 20 %. Okroglo torej 60 %, v Sloveniji pa slabih 24 %. Tudi v tem mladem in prekipevajočem življenju gre iskati razloge za upanje in voljo do dela, garanja in ustvarjanja možnosti za človeka vredno življenje vseh teh otrok in mladih. Zato tudi ne preseneča, da so med misijonarjevimi najbolj tesnimi in zanesljivimi sodelavci ... sodelavke. Te slednje imajo tudi levji delež zgodb, saj je njihovih kar triindvajset od tridesetih. Ena za vsako leto obstoja Akamasoe.

Levinje

O nepogrešljivi vlogi žena spregovori pisatelj v pogovoru z Neny, mamico trinajstih otrok, ki dela v sprejemnem centru.

»Tam sem nekega dne srečal eno od teh neverjetnih žensk, ki dan za dnem prispevajo k utopiji Akamasoe. Naj mi moški ne zamerijo, toda tukaj se ženske z nasmehom spoprimejo s slehernim izzivom in so resničen zgled. Vendar za ženske ni življenje prav nič manj naporno. Brez njih bi se stava, ki jo je spodbudil oče Peter, ne obdržala. Nekaj moških se je sicer odločilo, da se pridružijo boju, a ogromna večina teh levov so levinje. Prave levinje. Ko so se moji koraki križali z Nenyjimi, ki ji je pravzaprav ime Noéline, sem hotel nemudoma vedeti več. Brž ko mi je začela pripovedovati svojo zgodbo, je pritegnila mojo radovednost. Neny je eden od stebrov sprejemnega centra.« (15)

Stava

Ko je Peter Opeka prišel pred 30 leti na Moj grič, je tam odkril »to bedo, nagrmađeno v kolibah iz kartona in cunj, odkril razcapane otroke, ki niso hodili v šolo. To je videl, vse drugo pa sta naredila njegovo srce in njegova vera. Predlagal jim je, naj ostanejo, in da z njimi sklepa posel: skupaj se bodo vzdignili. Reveži so gledali tega župnika, ki – v kratkih hlačah in z motorjem, parkiram ob vznožju griča – ni bil prav nič podoben župniku, potem so udarili v roko. Verjetno so bili glede na položaj, v kakršnem so bili, pripravljeni privoliti v vse, ker pač niso imeli česa izgubiti. Stava, ki traja že trideset let. Kdo bi si mislil? Gotovo si tudi oče Peter ni.« (14).

Človeštvo v malem

Danes je v Akamasoi 25.000 ljudi in za red skrbi vodja varnosti Ratratra. V pogovoru z naslovom Ratratra. Končno moški, ki se bori! izvemo, kako poteka njegovo delo.

»Tako je kakor povsod. Imate prijazne, manj prijazne, žene, ki jih pretepajo njihovi možje, dekleta, ki jih nadlegujejo fantje, nasilne pivce. Nekakšno človeštvo v malem.«

»Kako vam to uspeva, ko pa nimate orožja?«

»Najboljše orožje sta beseda in pojasnjevanje,« mi odgovori.

Izrezan Peter je!

»Že, že – kaj pa, ko to ni dovolj?«

»Zahtevali smo in dosegli, da so zaradi najbolj trdovratnih odprli tu policijsko postajo. Noč ali dve v celici, to pomiri vsakega moškega ... No, v večini primerov. Vendar ne maram, da stvari pridejo tako daleč. Če ljudem razložite, da ravna jo napak in da to ni dobro, poslušajo. Seveda je treba počakati, da se alkoholne sapice razkadijo, a vedno se. Zlasti slabši pa vedno znova zabredejo. Alkohol je najslabši svetovalec.« (35).

Zgledovanje po glasnikih upanja Naj sklenem s spodbudo Petra Opeke, glasnika in graditelja upanja: »Vsi moramo ustvarjati mesta upanja: mesta, osnovana na ljubezni, solidarnosti in bratstvu. Naše življenje nima nobenega smisla, če si ne prizadevamo za skupno dobro. Zgledujemo se po teh, ki so se rešili iz bede, ker so tudi sami postali glasniki upanja. Ne dopustimo, da bi nam zagospodovala ljubezen do imetja, ljubezen do posesti, ljubezen do nepomembnega. Ustvarjajmo oaze upanja. Če dvomite, da je to mogoče, potem preberite zgodbo, ki sledi (v tej knjigi).«

20 let duhovništva

Župljani Mozirja smo se v nedeljo, 12. maja 2019, v velikem številu zbrali pri sveti maši, veseli, da lahko v svoji sredi ponovno pozdravimo našega rojaka misijonarja, p. Miha Majetiča. Hkrati smo se Bogu zahvalili za Mihovih dvajset let mašniške predanosti.

Ko je v zgodnjih devetdesetih letih potrkal na vrata minoritskega samostana v Ljubljani, so ga tam odprtih rok sprejeli. Pri njih je izvedel, da lahko kot minorit deluje tudi v misijonih, kar je bila tudi njegova želja. Oktobra 2005 je iz rok minoritskega provinciala Slavka Stermška sprejel misijonski križ in še pred božičem

odpotoval v Avstralijo, kjer se je eno leto pripravljaval na svoje bodoče misijonsko delovanje v Vietnamu.

S sobratom p. Martinom, Vietnamcem, sta v Saigonu postavila temelje za novi misijon. Zaupana mu je bila naloga magistra – vzgojitelja postulantov. V prostem času je veliko pomagal sestram FMM pri njihovem delu s sirotami in slepimi otroki. Sedaj pater Miha že sedmo leto v skupnosti s še tremi brati minoriti pričuje za Kristusa v večnacionalnem in religijsko pestrem Kazahstanu. Uresničuje različne projekte, kot so zaščita življenja, delo z mladino, pomoč revnim družinam.

Vodi duhovne obnove in nudi redno mesečno duhovno oskrbo sestram klarisam v 400 km oddaljenem mestu Pavlodarju. Tu so še dejavnosti v skrbi za uradno vrnitev minoritskega reda v Kazahstan. Ne gre pozabiti na uspešno izveden skupni projekt, ko so lansko jesen mozirski prostovoljci z župnikom Korenom postavili novo streho z zvonikom na cerkvi misijonske župnije v Astani.

Župljani in še posebej člani misijonskih skupin iz Mozirja in Šmartnega ob Paki želimo, da mu Bog še naprej naklanja zdravja pri uresničevanju njegovega plemenitega poslanstva.

Roman Čretnik

P. Hugo (Anton) Delčnjak, frančiškan

Pater Hugo izhaja iz duhovno rodovitne župnije Nova Cerkev, ki je dala dva škofa. V tej župniji je deloval blaženi Anton Martin Slomšek, iz nje prihaja nadškof msgr. Alojzij Cvikel. P. Hugo se je rodil v vasi Selce v tej župniji 5. januarja 1938 in dobil pri krstu ime Anton. Iz številne kmečke družine ga je pot za znanjem pripeljala v Maribor, Božji klic pa v študij bogoslovja. V frančiškanski red je vstopil v Novem mestu 19. avgusta 1955. Mašniško posvečenje je prejel v Mariboru 29. junija 1965.

Po novi maši je postal kaplan v Ljubljani za Bežigradom (1965-1967) in dve leti v Šiški (1967-1969), nato se je odpravil v misijone v Togo, kjer je škof nove škofije na severu iskal misijonarje. P. Hugo je želel biti brat ljudem, najprej ubogim. Njegova misijonska zavzetost je govorila, da je bil zanj pomemben človek.

Za p. Huga je bil Togo, kjer je deloval 16 let, kot čudež. Ob njegovem prihodu so bili tam le posamezni kristjani, danes je škofija oskrbovana s svojimi duhovniki, nekateri pa gredo celo v misijone v druge države.

Naslednja postaja je bila Centralno afriška republika, kjer je ostal šest let (1985-1991). Zaradi rezistentne malarije je moral v bolnišnico za tropske bolezni v Pariz, kjer so mu zdravniki rekli, naj se ne vrača v Afriko. Tako je za eno leto prišel v Maribor, potem pa je dvanajst let misijonaril v Venezueli, kamor ga je povabil duhovnik Janez Grilc. Leta 2004 je tam doživel roparski napad in zaradi groženj je moral pobegniti iz Venezuele. To je bil zanj najtežji trenutek v njegovem

življenju. Takrat pa je dobila vabilo škofa iz Francoske Gvajane, naj pride v njegovo škofijo. Deloval je na veliki župniji sv. Lovrenca, ki šteje približno 50.000 ljudi, zanje so skrbeli štirje duhovniki. Misijonsko delo p. Huga je bilo ves čas razpeto med gesli, ki si ju je izbral za novo in zlato mašo. Kot novomašnik je izbral Slomškove besede: »Sveta vera bodi vam luč«, zlato mašo pa je obogatil z besedami apostola Pavla: »Vem, komu sem veroval!« Živel je preprosto, pisal ni veliko, rad pa se je pogovarjal, ohranjal prijateljske stike in sprejemal vsakega človeka kot dragocene ga in s svojim značilnim nasmehom. Njegova vera je bila resnično močno doživetje Boga.

P. Hugo je bil vedno povezan z nami, frančiškani, v provinci in po svetu ter s svojimi domačimi. Leta 2017 je odšel na zdravljenje v Pariz, septembra lani pa prišel v naš samostan pri Tromostovju. Kožni rak je bil uspešno premagan, toda nastopile so težave s pljuči. Na belo nedeljo, 28. aprila 2019, je v bolnišnici na Golniku dozorel za srečanje z Gospodom.

p. Darko Žnidaršič

TRIKRALJEVSKA AKCIJA |

župnije: Dokležovje, Ljubljana-Podutik, Maribor – Tezno, Medana, Šentvid pri Stični, Šmarje pri Jelšah, Št. Ilj v Slov. Goricah, Velesovo **| ADVENTNA AKCIJA |** župnije: Celje – Sv. Danijel, Celje – Sv. Duh, Čatež ob Savi, Dokležovje, Galicija, Gornji Grad, Griže, Kostanjevica na Krki, Krka, Ljubljana-Podutik, Novo Mesto-Sv. Lenart, Podgrad, Radlje ob Dravi, Radomlje, Rova, Sočerga, Studenice, Št. Ilj v Slov. Goricah, Tolmin, Vače, Velesovo, Volče **|** posamezniki: Kopriva Silvester, N.N., Zaletel Anton **| MIVA |** župnije: Bode, Kobarid, Ljubljana-Podutik, Sv. Trojica nad Cerknico **|** posamezniki: Buhvald Amalija, Hostnik Milena, Kokot Branka in Franc, N.N., Pšeničnik Marjana, Vidic Danilo **| SKLAD ZA LAČNE |** župnije: Bilje, Jedert nad Laškim, Sv. Marija v Puščavi **|** posamezniki: Albatros – Pro d.o.o., Ključevšek Tatjana, Kržišnik Franci, Lenassi Ivan, Lopatič Karel, Medvešek Viljem, Mršnik Bernarda, Murko Ana, Petek Marko, Šiško Stanislav, Tajnikar Matej, Tapajner Veronika, Žmaucar Kržišnik Ivana **| ZA GOBAVCE |** Pavlič Renata **| SKLAD ZA MADAGASKAR |** posamezniki: Brce Alojzij, Hozjan Matej,

Kržišnik Eva, Mavrek Renata, Pavlič Renata, Remic Primož **| SKLAD ZA MISIJONE |** župnije: Ljubljana-Moste, Škofja Loka **|** posamezniki: Barba Jana; Blažič Mihael, Glavan Martina, Iršič Andrej, Koprivnikar Jožica, Koren Leopold, Kos Jožefa, Kotar Cvetka Terezija, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Krevelj Branko, Kunšič Franc, Lajevac Janja, Ljumanj d.o.o., Magdič Olga, Matjašek Anica, Mayer Rozalija, Mernik Zinka, Merše Franjo, Mikulin Olga, Morelj Darja, Muller Marija, Munda Alojzija, N.N., Novak Zlatko, Oražem France, Paškič Ilija, Perovšek Francka, Pirc Janez in Anica, Prinčič Silvester, Rztresen Marija, Rott Cindro Barbara, Saksida Blaž, Sirk Saksida Marija, Skok Tine, Slokar Darja, Sluga Tomaž, Snoj Irena, Strajnar Ana, Strašek Franc, Stražišar Elizabeta, Štern Tone, Štolcar Kolja, Štrukelj Franciška, Trampuž Ivo, Vogrinčič Vera, Zorenč Davorina, Zupančič Jože **| MISIJON MATANGA |** posamezniki: Breznik Andrej, Kozina Jože, Podobnik Jožica **| CIKLON IDAI-MOZAMBIK |** posamezniki: Albatros – Pro d.o.o., Bider Romana, Gasparovič Marta, Hostnik Ana, Jamnik Jerica, Jeromen Kavčič Marija, Klanjšek Sonja

in Mitja, Kljun Ana, Linasi Ana, N.N., Oblak Alenka, Oder Marija, Pavlič Simona, Prosenc Milena, Reljanovič Nedeljka, Rojec Jože, Sivec Leban Sonja, Strnad Alenka, Šolske Sestre, Švab Anica, Tome Jakob in Albinca, Vidic Zofija, Vindiš Dominika, Zakrajšek Boris, Zalar Andreja, Zibrik Marjeta, Žerjal Bojana **| SKLAD ZA AFRIKO |** Osolin Primož **| JOŽE ADAMIČ |** posamezniki: Burger Alenka, Čizman Marko **| S. ANKA BURGER |** Čizman Marko **| S. METKA KASTELIC |** Kastelic Milena **| S. VIDA GERKMAN |** posamezniki: Jeromen Kavčič Marija, Srebrnič Tereza **| TONE KERIN |** posamezniki: Marolt Franc, Skavti – Župnija Moravče, Strnad Alenka, Šušteršič Ivana **| JANKO KOSMAČ |** Štrancar Nikolaj **| JANEZ KRMELJ |** župnija Polhov Gradec **|** posamezniki: Avsenik Janez, Bolta Marko, Kolander Tadeja, Kržišnik Eva, Sušnik Janez, Sušnik Kolbezen Barbara, Vrabec Marko, Zgubič Evgen **| S. ANDREJA GODNIČ |** posamezniki: Albatros – Pro d.o.o., Štuhec msgr. dr. Ivan **| DANILO LISJAK |** posamezniki: Albreht Ivan, Bonuti Hajdinjak Kamila, Čemažar Peter, Krevelj Branko, Slovenska katoliška misija v Essnu, Sušnik Janez **| TOMAŽ MAURIČ |** Malalan Nika **| IVAN BAJEC |** posamezniki: Bajec Ivan, Kosmač Janko, Ušaj Robert **| S. ZVONKA MIKEK |** Murn **| MISIJONARKE MATERE TEREZIJE |** Kranjc Rafael **| S. TADEJA MOZETIČ |** Bonuti Hajdinjak Kamila **| JANEZ MESEC |** posamezniki: Potočnik Helena, Rigler Anica, Šimnik Apoloniya, Ušaj Robert **| PETER OPEKA |** posamezniki: Bohak Ivan, Bole Lilijana, Bolta Marko, Guna Miha, Jeriček Jani, Ješovnik Simona, Karlin Gabrijela, Kham Alenka,

Kordiš Rozalija, Mahne Marjetica, Mežnar Kladvija, Milos Vesna, N.N., družina Pogačar, Prepadnik Sebastijan, Ramovš Vera, Remše Matija, Rus Valerija, Sušnik Janez, Ščavničar Ema, Šegula Zdenka, Škafer Anton, Vidrih Majda, Vobner Marjeta, Zgonc Marija, Zupanc Karel **| S. JOŽICA STERLE |** Šifrer Marija **| P. MARTIN KMETEC |** posamezniki: Resman Silva, Sever Žuntar Saša, Strajnar Ana, Šircelj Žnidaršič Ivanka **| S. MARJETA ZANJKOVIČ |** posamezniki: N.N., Skandali Dragan, Strajnar Ana, Zadravec Roman **| S. BOGDANA KAVČIČ |** posamezniki: Albreht Ivan, Čampa Tadej, Kodelja Ambrož, Kovač Marijana, Kržišnik Eva, Štefe Polona, Udir Jože, Ušaj Robert **| P. LOJZE PODGRAJŠEK |** posameznika: Povh Jože, Srebrnič Tereza **| S. BARBARA ČUK |** Mihelčič Janez **| S. LJUDMILA ANŽIČ |** posameznika: Gorc Ana, Ušaj Robert **| S. ANA SLIVKA |** posameznika: Gerdej Dominik, N.N. **| S. BARBARA PETERLIN |** posameznice: Lajevac Janja, Mežan Olgica, Pšeničnik Marjana **| S. DORICA SEVER |** posameznice: Babič Angela, Vogrinčič Mateja, Žveglič Marija **| STANE KERIN |** posamezniki: Avsenik Janez, Kerin Valentina, Kern Jože **| S. URŠA MARINČIČ |** posamezniki: Enajsta šola d.o.o., Geršak Bernard, Glasenčnik Marija, Jeromen Peressutti Ana, Merše Klara, Sebat Urška, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Herga Vojka, Šilc Marinčič Andreja **| MISIJON CRIPAM |** posamezniki: Muller Horvatič Ingrid, Volčič Barbara **| MARIJINE SESTRE-KIJEV |** župnija Medana **|** posameznika: Bernik Rudi, Platiša Ivan **| POLONA DOMINIK |** posamezniki: Korošec Klemen, Sedej Andreja, Smole Marija

LETNO SREČANJE MISIJSKE MOLITVENE ZVEZE

Nedelja 28. julij 2019

- za Gorenjsko in Dolenjsko v župniji Škocjan pri Novem mestu ob 15. uri
 - za Štajersko in Pomurje v župniji Sv. Martin v Kamnici ob 15. uri
 - za Primorsko v župniji
- Lepo vabljeni vsi, ki so vam misijoni blizu, predvsem pa molivke in molivci Misijonske molitvene zveze.

jubilanti – čestitamo

65 letnica življenja
S. Vesna Hiti, usmiljenka, rojena 12. julija 1954 v Hudem Vrhu pri Blokah. V misijone je odšla 24. junija 1991. Deluje v Burundiju.

45 let dela v misijonih
Janez Mujdrlica, jezuit, rojen 1. februarja 1949 v Beltincih. V misijone je odšel avgusta leta 1974. Deluje v Zambiji.

15 let dela v misijonih
S. Barbara Čuk, frančiškanka marijina misijonarka, rojena 29. julija 1971 v Logatcu. V Mehiko je odšla 20. avgusta leta 2004.

Izredni misijonski mesec

oktober 2019

Letošnji mesec oktober je papež Frančišek razglasil za izredni misijonski mesec. Geslo meseca se glasi »Krščeni in poslani«. To bo lepa priložnost za poživitev misijonske razsežnosti slehernega pastoralnega dela.

Cerkev v svetovnem merilu lepo raste in napreduje. Vendar je ta rast, v povezavi z rastjo prebivalstva, prisotna v glavnem v deželah tretjega sveta; Afrike, Azije in Latinske Amerike. V Evropi in pri nas, kakor tudi v razvitem zahodnem svetu, je stanje drugačno. Versko življenje je splošno v upadu in ne kaže takšne žive, mladostne dinamike. Slednje se verjetno odraža tudi v negativnem demografskem trendu zahodnega sveta.

Vendar na potek dogodkov lahko pozitivno vplivamo. In ravno k temu nas želi papež Frančišek spodbuditi. Zato se bo v sklopu »izrednega misijonskega meseca oktobra 2019« po svetu odvijalo veliko dogodkov. Temu želimo slediti tudi pri nas v Misijonskem središču in napovedujemo:

sreda, 14. avgust

VSESLOVENSKO MISIJONSKO PEŠ ROMANJE

izpred cerkve sv. Mohorja in Fortunata v Grobljah pri Domžalah do cerkve Marije Zvezde v Novi Štifti pri Gornjem Gradu

sobota, 28. september

SLOVESNA OTVORITEV »IZREDNEGA MISIJONSKEGA MESECA OKTOBRA 2019« NA VIŠARJAH

Slovesna otvoritev s sv. mašo ob 10. uri; po maši sledi predavanje g. Kopeiniga in dr. Janeza Juhanta

nedelja, 6. oktober

SREČANJE Z MISIJONARJEM DANILOM LISJAKOM V ŠKOCJANU NA DOLENJSKEM ob 15. uri

sobota, 12. oktober

MISIJONSKI SIMPOZIJ v prostorih ZAVODA SV. STANISLAVA V ŠENTVIDU PRI LJUBLJANI

sreda, 16. oktober

MISIJONSKO OBARVANA ŠTUDENTSKA SV. MAŠA V CERKVI MARIJINEGA OZNANJENJA NA TROMOSTOVJU V LJUBLJANI

nedelja, 20. oktober

OSREDNJA SLOVESNOST PRAZNOVANJA MISIJONSKE NEDELJE 2019 V ŽUPNIJI MURSKA SOBOTA s pričetkom ob 16. uri

julij 2019 – marec 2020

POTUJOČA MISIJONSKA RAZSTAVA

- julij-avgust: škofija Murska Sobota (Veržej – Zavod Marianum Veržej)
- september: škofija Koper (Koper – cerkev sv. Bassa)
- oktober: nadškofija Ljubljana (Ljubljana – Zavod sv. Stanislava Šentvid)
- november: škofija Novo mesto (Novo mesto – Zavod Friderik Irenej Baraga)
- december: nadškofija Ljubljana (Ljubljana – galerija Družine)
- januar: škofija Celje (Celje – Dom sv. Jožef)
- februar: škofija Koper (župnija Šturje)
- marec: nadškofija Maribor (župnija Sv. Peter pri Mariboru)

V duhu pogumnih, zavzetih in navzven odprtih kristjanov vas lepo vabimo, da se, kolikor je le v vaši moči, udeležite predvidenih dogodkov. Z vašo pomočjo želimo v spečih kristjanih, kakor tudi pri vseh ljudeh dobre volje, prebuditi žar poguma, samozavesti in zavzetega krščanskega in družbenega življenja.